

ничено. Броятъ на италианскитѣ тукъ емигранти е 80,000 съ 12 училища и клонъ отъ института Dante Alighieri.

Парагвай

(253100 кв. км., 631347 ж. въ 1905 г., отъ които 30000 индийци).

Тукъ емигрантитѣ намиратъ готова работа, добръ се възнаграждаватъ, а при това животътъ е ефтинъ; липсата, обаче, на вътрѣшни съобщения прѣпятствува на колониалната организация.

Италианцитѣ тука сж 3600 души (за 1900 г.), съ двѣ училища.

Канада

(9659400 кв. км., 6153789 ж. въ 1907 г., гжстота 0.6).

Ето въ какви цифри се движи емигрирането на италианцитѣ въ Канада:

1900 г. — 1686 души.	1903 г. — 2528 души.	1906 — 10032 души
1901 г. — 3497 „	1904 г. — 3798 „	1907 — 10436 „
1902 г. — 2951 „	1905 г. — 5930 „	1908 — 5970 души

Тукъ има специално за тѣхъ италианско покровително д-во: Italian Immigration Aid Society for Canada, съ сѣдалище въ Монреалъ; помѣщава се въ собствено здание, купено отъ кралския комисариятъ, съ прилѣжащи нему италианско консулство и и приютъ (Casa di rifugio) съ 42 легла, амбулатория и аптека.

Въ Канада има 2 италиански училища (въ Монреалъ и Торонто).

Първитѣ законодателни мѣрки по имиграцията въ Канада сж отъ 1870 година, допълвани и измѣнявани прѣзъ 1886, 1887, 1902, 1906, 1907 и 1908 години, а послѣднитѣ сж отъ 28 януари 1909 г. Двѣ сж артериитѣ на тия мѣрки: 1) възпрѣпятвуване влизането въ Канада на нежелателни елементи, и 2) засилването протекцията и насърчаването имиграцията на трудолюбиви и интелигентни *земледѣлски фамилии*. Отъ тукъ и малката привѣтливостъ къмъ индустриалнитѣ работници-надничари, които отиватъ въ градоветѣ. Велико-Британия и Ирлан-